

— Пъкъ азъ го и не попитахъ! Ще ида да узная. Кумътъ се върналъ пакъ при кумецътъ и го попиталъ.

— Откждѣ зе тая торба.

— Откждѣ? — отъ вѣтровия баща!

— Продай ми тая торба, кумецъ.

— Да прощавашъ, куме, ама нѣма да ти я продамъ.

— Единъ чифтъ волове за нея ще ти давамъ.

— И два чифта да ми дадешъ, пакъ я недавамъ.

— Два чифта ти давамъ.

— Неможе.

— Три чифта зимашъ ли?

— Казахъ не и не.

— Като е така четири чифта волове ти давамъ за нея.

Селянинътъ се замислилъ, почесалъ се по врата и незнаялъ какво да прави. А жената стояла отстрана и му шепнала.

— Не сж малко четири чифта волове, вземи ги бе, гламчо!

Селянинътъ се съгласилъ:

— Като е така, куме, — рекълъ — дай воловетѣ, нà ти торбата.

Взелъ той четири чифта волове, разоралъ полето, посѣялъ просо и чака да се роди. И се родило, онова просо, ама какво, не само врабцитѣ, ами и синигеритѣ още разправятъ за него.

Но нещешъ ли, пакъ духналъ вѣтъръ, пакъ отърсилъ просото.

Разплакалъ се селянинътъ.

— Охъ, жено, жено, каква бѣда ни сполѣтъ! Пакъ останахме безъ кашлица.